

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 20513-20657/2555

นางเพลินพิศ สมารักษ์ กับพวกโจทก์ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการ และสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.พ. มาตรา 42, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 172, ป.วิ.พ. มาตรา 246, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 224, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 51, พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 82, พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 83, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 83, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 9, ป.พ.พ. มาตรา 193/34, พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 82, พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 68, ป.วิ.พ. มาตรา 43, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำฟ้องของโจทก์ทั้งหมดบรรยายว่า โจทก์ทั้งหมดมีสิทธิได้รับการปรับอัตราค่าจ้างและได้รับบำเหน็จในส่วนที่ขาดตามมติคณะรัฐมนตรีและบันทึกข้อตกลงซึ่งเป็นสภาพแห่งข้อหา โดยมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีและบันทึกข้อตกลงนั้น ส่วนที่โจทก์แต่ละคนได้รับเงินเดือนในแต่ละปีจำนวนเท่าใด ถ้ามีการปรับค่าจ้างจะต้องใช้อัตราเงินเดือนใดในการคำนวณ และโจทก์แต่ละคนจะได้รับเงินตามฟ้องจำนวนเท่าใดนั้น เมื่อโจทก์ทั้งหมดเป็นเจ้าหน้าที่ของจำเลย จำเลยย่อมมีข้อมูลเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี ทั้งเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบพิสูจน์กันขึ้นพิจารณาของศาลแรงงานกลางได้ คำฟ้องของโจทก์ทั้งหมดได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 แล้ว ไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลง โดยการปรับอัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีซึ่งจำเลยได้ปฏิบัติมาโดยตลอด เป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง เมื่อจำเลยยังไม่ได้ปรับอัตราค่าจ้างของโจทก์ทั้งหมดตามมติคณะรัฐมนตรี เงินที่โจทก์ทั้งหมดฟ้องให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างจึงยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง สิทธิเรียกร้องให้จำเลยดำเนินการดังกล่าวไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 องค์การค่าของครูสภาโอนไปเป็นองค์การค่าของจำเลยตาม พ.ร.บ.สภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 83 (1) องค์การค่าจึงเป็นหน่วยงานภายในส่วนหนึ่งของจำเลย มาตรา 82 วรรคสอง บัญญัติให้เจ้าหน้าที่และพนักงานที่โอนไปเป็นของจำเลยได้รับตำแหน่ง เงินเดือน ค่าจ้าง

คำพิพากษา

และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ไม่น้อยกว่าที่ได้รับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ ทั้งข้อบังคับคณะกรรมการของจำเลยว่าด้วยการบริหารสำนักงาน พ.ศ.2547 ข้อ 31 (9) กำหนดให้

โอนบรรดาส่วนงาน กิจการ เงิน ทรัพย์สิน หนี้ อัตราค่าจ้างพนักงานเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของ
ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ (องค์การค่าของครุสภา) ให้ไปเป็นขององค์การค่าของจำเลย ข้อ 32 กำหนดว่า
บทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หนังสือสัญญา หรือสิ่งอื่นใดที่อ้างถึง
องค์การค่าของครุสภาหรือศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ก่อนการใช้ข้อบังคับนี้ให้ถือว่าอ้างถึงองค์การค่าของ
จำเลย เมื่อองค์การค่าของครุสภาได้ให้สิทธิประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ของตนด้วยการปฏิบัติตามมติ
คณะกรรมการอำนวยการครุสภาครั้งที่ 15/2537 โดยปรับขึ้นค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีให้แก่
เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของครุสภาตลอดมา การปฏิบัติดังกล่าวจึงเป็นสภาพการจ้างโดยปริยาย
จำเลยย่อมจะต้องรับมาซึ่งสิทธิและหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว และโจทก์ทั้งหมด
ยังคงมีสิทธิในข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายตามมาตรา 82 วรรคสอง เจ้าหน้าที่ของ
องค์การค่าของจำเลยเป็นเจ้าหน้าที่ของจำเลย การที่จำเลยปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ประจำ
สำนักงานของจำเลยโดยไม่ปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยตามที่เคย
ปฏิบัติสืบเนื่องกันมาย่อมไม่เป็นธรรมและไม่เป็นไปตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยาย
มติคณะรัฐมนตรีที่อนุมัติให้รัฐวิสาหกิจปรับค่าจ้างแก่ลูกจ้างมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้
ให้แก่ผู้ที่ยังมีสภาพเป็นลูกจ้างอยู่ในวันที่คณะรัฐมนตรีลงอนุมัติ หากให้ปรับค่าจ้างแก่ลูกจ้างที่พ้น
สภาพจากการเป็นลูกจ้างไปแล้วในวันที่มติคณะรัฐมนตรีมีผลใช้บังคับไม่ การปรับค่าจ้างให้
เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยซึ่งนำหลักการของมติคณะรัฐมนตรีมาปรับใช้ย่อมต้องเป็นไป
ตามหลักการนั้นด้วย ดังนั้นโจทก์ที่พ้นจากสภาพการเป็นลูกจ้างของจำเลยไปก่อนวันที่
คณะรัฐมนตรีมีมติจึงไม่มีสิทธิได้รับการปรับอัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรี คำพิพากษา
ศาลแรงงานกลางที่เพียงแต่พิพากษาให้จำเลยปรับขึ้นค่าจ้างและจ่ายบำเหน็จส่วนที่ขาดให้แก่
โจทก์แต่ละคนในแต่ละช่วงเวลาตามสิทธิ โดยให้เป็นไปตามหลักการตามมติคณะรัฐมนตรี
แต่ละครั้ง และให้จำเลยชำระดอกเบี้ยนับแต่วันเกิดสิทธิ จำเลยสามารถนำหลักการตาม
คำพิพากษาศาลแรงงานกลางไปเป็นหลักในการคิดคำนวณและดำเนินการให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาได้ เมื่อคำพิพากษาศาลแรงงานกลางได้กล่าวและแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและ
วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยครบถ้วนจึงเป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วย
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง แล้ว การที่
จำเลยทราบถึงความมรณะของโจทก์ที่ 119 แล้วยื่นคำคัดค้านแต่เพียงว่าทนายความโจทก์ไม่
มีอำนาจยื่นคำร้องและไม่รับรองความเป็นทนายของ อ. บุตรของโจทก์ที่ 119 โดยไม่ได้คัดค้านการ
ดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบของศาลแรงงานกลาง ทั้งยังคงเข้าทำหน้าที่ของตนในวันนัด
สืบพยานจำเลยและพยานโจทก์ต่อเนื่องกันมา จนกระทั่งศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ อ.
เข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 ได้ จำเลยจึงยื่นคำร้องคัดค้านว่าศาลแรงงานกลางดำเนินกระบวนการ
พิจารณาไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 42 เป็นกรณีที่จำเลยทราบถึงกระบวนการพิจารณาที่
ผิดระเบียบ แล้วยังคงดำเนินการในหน้าที่ของตนต่อไป เท่ากับจำเลยได้ให้สัตยาบันแก่การ
ผิดระเบียบนั้นแล้ว จึงไม่อาจยกกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบดังกล่าวมาเป็นเหตุอ้างว่า
คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางในส่วนของโจทก์ที่ 119 ไม่ชอบด้วยกฎหมายได้ ตาม ป.วิ.พ.
มาตรา 27 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522
มาตรา 31 เงินที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิที่จะได้รับอันเนื่องมาจากการปรับอัตราค่าจ้างตามข้อตกลง
เกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยาย เงินนั้นยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง มิใช่ค่าจ้างที่จะมีสิทธิติดดอกเบี้ย
ในระหว่างผินัดร้อยละ 15 ต่อปี ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง แต่

เป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิมนัดได้ร้อยละ 7.5 ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง เท่านั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระเงินที่ได้จากการปรับอัตราค่าจ้างและเงินบำเหน็จส่วนที่ขาดในวันใด จึงต้องถือว่าจำเลยผิมนัดนับแต่วันฟ้องของโจทก์แต่ละคน ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5), 246 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31คดีทั้งนี้ร้อยสี่สิบห้าสำนวนนี้ ศาลแรงงานกลางสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์เรียงตามลำดับสำนวนว่า โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 145 และเรียกจำเลยทุกสำนวนว่าจำเลย โจทก์ทั้งนี้ร้อยสี่สิบห้าฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยปรับค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีทั้งสองครั้งดังกล่าว พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และจ่ายบำเหน็จที่ขาดไปแก่โจทก์แต่ละคนที่เกษียณอายุและลาออก พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไป ทั้งนี้รายละเอียดต่าง ๆ รวมทั้งเงินเดือนค่าจ้างที่โจทก์แต่ละคนได้รับ ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันที่เกษียณอายุ วันที่ลาออก จำนวนปีที่ทำงาน บำเหน็จที่ได้รับ และจำนวนเงินที่ขอให้จำเลยชำระปรากฏตามคำฟ้อง คำร้องขอแก้ไขคำฟ้อง เอกสารท้ายคำฟ้อง และคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคน จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณานายแพรว โจทก์ที่ 119 ถึงแก่ความตาย ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวอภิรดี เข้าเป็นคู่ความแทนนายแพรว โจทก์ที่ 119 ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 53 (โดยคิดคำนวณปรับอัตราค่าจ้างจากค่าจ้างอัตราสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนได้รับในวันที่ 1 เมษายน 2547 ซึ่งเป็นวันที่มติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 มีผลบังคับ) ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 จนถึงวันที่โจทก์แต่ละคนเกษียณอายุ สำหรับโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 22 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 ส่วนโจทก์ที่ 23 ถึงที่ 53 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 ให้จำเลยจ่ายค่าจ้างที่ค้างแก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 53 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 54 ถึงที่ 128 (โดยคิดคำนวณปรับอัตราค่าจ้างจากค่าจ้างอัตราสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนได้รับในวันที่มติคณะรัฐมนตรีแต่ละครั้งมีผลบังคับ) ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 และครั้งที่ 2 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 ตุลาคม 2548 จนถึงวันที่โจทก์แต่ละคนเกษียณอายุ สำหรับโจทก์ที่ 54 ถึงที่ 83 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2549 ส่วนโจทก์ที่ 84 ถึงที่ 128 จนถึงวันที่ 3 กันยายน 2550 ให้จำเลยจ่ายค่าจ้างที่ค้างแก่โจทก์ที่ 54 ถึงที่ 128 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 129 ถึงที่ 138 (โดยคิดคำนวณปรับอัตราค่าจ้างจากค่าจ้างอัตราสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนได้รับในวันที่ 1 เมษายน 2547 ที่มีมติคณะรัฐมนตรีมีผลบังคับใช้) ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 จนถึงวันที่โจทก์แต่ละคนลาออก (โจทก์ที่ 129 ลาออกวันที่ 20 กันยายน 2547 โจทก์ที่ 130 ลาออกวันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 131 ลาออกวันที่ 8 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 132 ลาออกวันที่ 8 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 133 ลาออกวันที่ 26 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 134 ลาออกวันที่ 26 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 135 ลาออกวันที่ 16 ธันวาคม 2547 โจทก์ที่ 136 ลาออกวันที่ 2 พฤศจิกายน 2547 โจทก์ที่ 137 ลาออกวันที่ 25 มิถุนายน 2548 โจทก์ที่ 138 ลาออกวันที่ 1 กันยายน 2548) ให้จำเลยจ่ายค่าจ้างที่ค้างแก่โจทก์ที่ 129 ถึงที่ 138 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไป

จนกว่าชำระเสร็จ และให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 139 ถึงที่ 145 (โดยคิดคำนวณปรับอัตราค่าจ้างจากค่าจ้างอัตราสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนได้รับในวันที่มีมติคณะรัฐมนตรีแต่ละครั้งมีผลบังคับใช้) ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 และมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 2 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 ตุลาคม 2548 จนถึงวันที่โจทก์แต่ละคนลาออก (โจทก์ที่ 139 ลาออกวันที่ 2 มีนาคม 2549 โจทก์ที่ 140 ลาออกวันที่ 2 มีนาคม 2549 โจทก์ที่ 141 ลาออกวันที่ 4 เมษายน 2549 โจทก์ที่ 142 ลาออกวันที่ 17 กรกฎาคม 2549 โจทก์ที่ 143 ลาออกวันที่ 1 มิถุนายน 2549 โจทก์ที่ 144 ลาออกวันที่ 16 มกราคม 2550 โจทก์ที่ 14 ลาออกวันที่ 2 สิงหาคม 2550) กับให้จำเลยจ่ายค่าจ้างที่ค้างแก่โจทก์ที่ 139 ถึงที่ 145 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ และให้จำเลยจ่ายบำเหน็จแก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 145 ในส่วนที่จำเลยจ่ายขาดไป (คิดคำนวณบำเหน็จจากเงินเดือนสุดท้ายที่มีการปรับตามมติคณะรัฐมนตรีที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับคูณด้วยจำนวนปีที่ทำงานมาลบออกจากบำเหน็จที่จำเลยจ่ายให้โจทก์แต่ละคนไปแล้ว ได้ผลลัพธ์เท่าใดก็เป็นบำเหน็จที่จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์แต่ละคน) พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยจ่ายบำเหน็จให้แก่โจทก์แต่ละคนไม่ครบเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาโจทก์ที่ 110 ถึงแก่กรรม นายชานนท์ ซึ่งเป็นทายาทและเป็นผู้จัดการมรดกของโจทก์ที่ 110 ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทน ศาลฎีกาอนุญาต ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่าค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดเคลือบคลุมหรือไม่ จำเลยอุทธรณ์ว่า ค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดไม่ได้บรรยายฟ้องให้ชัดแจ้งว่าในปีที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องให้ปรับเงินเดือนนั้น โจทก์แต่ละคนเป็นผู้ที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนหรือไม่ และได้เลื่อนเท่าใด หากต้องปรับเลื่อนโจทก์แต่ละคนจะมีฐานเงินเดือนแต่ละปีเท่าใดทำให้จำเลยไม่เข้าใจว่ายอดเงินที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้องตามค่าฟ้องใช้หลักเกณฑ์ในการคำนวณอย่างไร มีข้อบังคับ กฎ หรือระเบียบใดกำหนดให้จำเลยต้องปรับเงินเดือนให้แก่โจทก์ทั้งหมดตามมติคณะรัฐมนตรี เห็นว่า ตามค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดได้บรรยายให้เห็นแล้วว่าโจทก์ทั้งหมดมีสิทธิได้รับการปรับอัตราค่าจ้างและได้รับบำเหน็จในส่วนที่ขาดตามมติคณะรัฐมนตรีและบันทึกข้อตกลงซึ่งเป็นสภาพแห่งข้อหา โดยมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีและบันทึกข้อตกลงนั้น ในส่วนที่โจทก์แต่ละคนได้รับเงินเดือนในแต่ละปีจำนวนเท่าใด ถ้ามีการปรับค่าจ้างจะต้องใช้อัตราเงินเดือนใดในการคำนวณ และโจทก์แต่ละคนจะได้รับเงินตามฟ้องจำนวนเท่าใดนั้น เมื่อโจทก์ทั้งหมดเป็นเจ้าหน้าที่ของจำเลย จำเลยย่อมมีข้อมูลเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี ทั้งเป็นรายละเอียดที่โจทก์ทั้งหมดและจำเลยสามารถนำสืบพิสูจน์กันได้ในชั้นพิจารณาของศาลแรงงานกลางได้ ค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดจึงแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 แล้ว ค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดจึงไม่เคลือบคลุม อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการต่อไปว่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดขาดอายุความหรือไม่ จำเลยอุทธรณ์ว่า โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีถือได้ว่าเป็นการฟ้องเรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างเพื่อการงานที่ทำ หรือเรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างอย่างอื่น สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงมีกำหนดอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (8) (9) คดีของโจทก์ทั้งหมดจึงขาดอายุความนั้น เห็นว่า โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้

จำเลยปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2525 ข้อ 17 ที่ระบุเกี่ยวกับการพิจารณาความดีความชอบประจำปี ซึ่งจำเลยได้ปฏิบัติตามโดยตลอด กล่าวคือจำเลยได้ปรับค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การการค้าของคุรุสภาเมื่อมีมติคณะรัฐมนตรีให้ปรับเงินเดือนให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างรัฐวิสาหกิจตลอดมา แต่เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้ปรับอัตราค่าจ้างของลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ 2 ครั้ง คือมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 2 พฤศจิกายน 2547 ให้ปรับอัตราค่าจ้างของลูกจ้างในอัตราร้อยละ 3 เท่ากันทุกอัตรา และให้ได้รับค่าจ้างสูงกว่าที่ปรับเพิ่มร้อยละ 3 ตามอัตราค่าจ้างใหม่อีก 2 ขั้น โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 และมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 14 มีนาคม 2549 ให้ปรับค่าจ้างของลูกจ้างเพิ่มได้ไม่เกินร้อยละ 5 ของอัตราค่าจ้างที่ได้รับ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2548 จำเลยกลับเพิกเฉยไม่ปรับอัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ทำให้โจทก์ทั้งหมดได้รับความเสียหายไม่ได้รับเงินตามมติคณะรัฐมนตรีและได้รับบำเหน็จน้อยกว่าที่ควรจะได้รับ อันเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง เมื่อจำเลยยังไม่ได้ปรับอัตราค่าจ้างของโจทก์ทั้งหมดตามมติคณะรัฐมนตรีทั้งสองครั้งดังกล่าว เงินที่โจทก์ทั้งหมดฟ้องให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างนั้นยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้างจะถือว่าโจทก์ทั้งหมดฟ้องเรียกค่าจ้างหรือส่วนหนึ่งของค่าจ้างที่มีอายุความฟ้องร้อง 2 ปี ไม่ได้ สิทธิเรียกร้องให้จำเลยดำเนินการดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 โจทก์ทั้งหมดนำคดีมาฟ้องต่อศาลแรงงานกลางเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2552 นับแต่วันที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ปรับอัตราค่าจ้างแต่ละครั้งถึงวันฟ้องยังไม่เกิน 10 ปี ค่าฟ้องของโจทก์ทั้งหมดมิได้ขาดอายุความดังที่จำเลยอุทธรณ์ ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าคดีโจทก์ยังไม่ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยต้องปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีและจ่ายบำเหน็จในส่วนที่ขาดให้แก่โจทก์ทั้งหมดตามคำพิพากษาของศาลแรงงานกลางหรือไม่ จำเลยอุทธรณ์ว่า ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าบันทึกข้อตกลงระหว่างสหภาพแรงงานองค์การค้าของคุรุสภา กับองค์การค้าของคุรุสภา ฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2525 และมติคณะอำนาจการคุรุสภาครั้งที่ 15/2537 เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายขัดต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 บันทึกข้อตกลงและมติคณะกรรมการอำนาจการคุรุสาดังกล่าวไม่เป็นสภาพการจ้างหรือข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง การขึ้นเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค้าของจำเลยเป็นอำนาจของคณะกรรมการของจำเลย จำเลยมีผลประกอบการขาดทุนและขาดสภาพคล่อง การปรับค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างต้องเป็นกรณีที่มีเงินเพียงพอที่จะจ่ายด้วย การที่ศาลแรงงานกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินให้แก่โจทก์ทั้งหมดขัดกับหลักการของมติคณะรัฐมนตรี โจทก์ที่พ้นสภาพจากการเป็นลูกจ้างของจำเลยไม่ว่าด้วยสาเหตุเกษียณอายุหรือลาออกไปก่อนวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติไม่มีอำนาจฟ้องและไม่มีสิทธิได้รับการปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรี เห็นว่า ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า เดิมจำเลยมีชื่อว่า "คุรุสภา" และเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ.2488 และให้องค์การค้าของคุรุสภาเป็นหน่วยงานหนึ่งของคุรุสภา ต่อมามีการตราพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 ขึ้น พระราชบัญญัตินี้ยกเลิกพระราชบัญญัติครู พ.ศ.2488 และให้มีจำเลยเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการเมื่อมีการโอนองค์การค้าของคุรุสภาไปเป็นของจำเลยองค์การค้าจึงเป็นหน่วยงานภายในส่วนหนึ่งของจำเลย ในขณะที่เป็นองค์การค้าของคุรุสภานั้น เมื่อคณะรัฐมนตรี

มีมติให้ปรับค่าจ้างของลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ องค์การค่าของครุสภาก็จะปรับค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของครุสภามาเป็นองค์การค่าของจำเลย จำเลยไม่เคยปรับค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยเนื่องจากขาดสภาพคล่อง ดังนี้เมื่อตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 83 (1) ได้บัญญัติให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน หนี้ สิทธิต่าง ๆ ขององค์การค่าของครุสภาไปเป็นของจำเลย โดยมาตรา 82 วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้เจ้าหน้าที่และพนักงานของครุสภาตามพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช 2488 เป็นเจ้าหน้าที่และพนักงานของครุสภาและของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (จำเลย) ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี... ทั้งนี้ให้ดำเนินตำแหน่งและได้รับเงินเดือนค่าจ้าง และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ไม่น้อยกว่าที่ได้รับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ" ซึ่งต่อมาข้อบังคับคณะกรรมการของจำเลยว่าด้วยการบริหารสำนักงาน พ.ศ.2547 ข้อ 31 (9) ได้กำหนดให้โอนบรรดาส่วนงานกิจการ เงิน ทรัพย์สิน หนี้ อัตรากำลังพนักงานเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ (องค์การค่าของครุสภา) ให้ไปเป็นขององค์การค่าของจำเลย โดยข้อ 32 กำหนดว่าบทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หนังสือสัญญา หรือสิ่งอื่นใดที่อ้างถึงองค์การค่าของครุสภาหรือศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ (องค์การค่าของครุสภา) ก่อนการใช้ข้อบังคับนี้ให้ถือว่าอ้างถึงองค์การค่าของจำเลย ดังนั้นเมื่อในขณะที่เป็นองค์การค่าของครุสภาองค์การค่าดังกล่าวได้ให้สิทธิประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ของตนด้วยการปฏิบัติตามมติคณะกรรมการอำนวยการครุสภาครั้งที่ 15/2537 ตามเอกสารหมายเลข ล. 16 โดยปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของครุสภาตลอดมา การปฏิบัติดังกล่าวจึงเป็นสภาพการจ้างโดยปริยายที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 ใช้บังคับ เมื่อจำเลยได้รับโอนกิจการมาจากองค์การค่าของครุสภา จำเลยย่อมจะต้องรับมาซึ่งสิทธิและหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว และโจทก์ทั้งหมดยังคงมีสิทธิในข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยายนั้นตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 82 วรรคสอง ทั้งการที่องค์การค่าของจำเลยเป็นส่วนงานหนึ่งของจำเลย เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยย่อมเป็นเจ้าหน้าที่ของจำเลยด้วย จำเลยจึงสามารถขอรับเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2546 มาตรา 68 (1) เพื่อใช้ในการดำเนินงานขององค์การค่าของจำเลยได้ จำเลยปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานของจำเลยโดยไม่ปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยตามที่เคยปฏิบัติสืบเนื่องกันมาย่อมไม่เป็นธรรมและไม่เป็นไปตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยาย จำเลยไม่อาจนำเหตุที่จำเลยขาดสภาพคล่องมากล่าวอ้างเพื่อไม่ปรับขึ้นค่าจ้างให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยได้ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณามติคณะรัฐมนตรีที่อนุมัติให้รัฐวิสาหกิจปรับค่าจ้างแก่ลูกจ้างของตนเองนั้น มีวัตถุประสงค์จะปรับค่าจ้างเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ผู้ที่ยังมีสภาพเป็นลูกจ้างอยู่ในวันที่คณะรัฐมนตรีลงมติอนุมัติ หากให้ปรับค่าจ้างแก่ลูกจ้างที่พ้นสภาพจากการเป็นลูกจ้างไปแล้วในวันที่มติคณะรัฐมนตรีมีผลใช้บังคับไม่ การปรับค่าจ้างให้เจ้าหน้าที่ขององค์การค่าของจำเลยซึ่งนำหลักการของมติคณะรัฐมนตรีมาปรับใช้ย่อมต้องเป็นไปตามหลักการดังกล่าวนี้ด้วย จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องปรับอัตราค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ให้แก่โจทก์ตามสิทธิของโจทก์แต่ละคน โดยคิดคำนวณปรับจากค่าจ้างอัตราสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนได้รับในวันที่มติคณะรัฐมนตรีแต่ละครั้งมีผลบังคับใช้ จนถึง

วันสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนมีสภาพเป็นลูกจ้างขององค์การค่าของจำเลยก่อนพ้นสภาพไปด้วยการเกษียณอายุหรือลาออกดังที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยปรับขึ้นค่าจ้างและจ่ายบำเหน็จส่วนที่ขาดให้แก่โจทก์ทุกคน และปรับขึ้นค่าจ้างจนถึงวันลาออกของโจทก์ที่พ้นสภาพการเป็นลูกจ้างขององค์การค่าของจำเลยด้วยการลาออกนั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่าการที่ค่าพิพากษาของศาลแรงงานกลางไม่ได้กำหนดจำนวนเงินให้ชัดเจนว่าจำเลยจะต้องจ่ายเงินให้แก่โจทก์คนละเท่าใด และไม่ได้ระบุว่าจะวันเกิดสิทธิซึ่งเป็นวันที่จำเลยจะต้องเริ่มต้นชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์แต่ละคนคือวันใด เป็นค่าพิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างให้แก่โจทก์ทั้งหมดตามมติคณะรัฐมนตรี และจ่ายบำเหน็จส่วนที่ขาดให้แก่โจทก์ที่มีสิทธิได้รับ ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยปรับขึ้นค่าจ้างบำเหน็จส่วนที่ขาดให้แก่โจทก์แต่ละคนในแต่ละช่วงเวลาตามสิทธิ โดยให้เป็นไปตามหลักการตามมติคณะรัฐมนตรีแต่ละครั้ง และให้จำเลยชำระดอกเบี้ยนับแต่วันเกิดสิทธิ แม้ค่าพิพากษาศาลแรงงานกลางจะไม่ได้ระบุถึงจำนวนเงินและวันที่ที่เกิดสิทธิที่จะได้รับดอกเบี้ยที่จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์แต่ละคนไว้อย่างชัดเจน แต่จำเลยก็สามารถนำหลักการตามค่าพิพากษาศาลแรงงานกลางไปเป็นหลักในการคิดคำนวณและดำเนินการให้เป็นไปตามค่าพิพากษาได้ เมื่อค่าพิพากษาศาลแรงงานกลางได้กล่าวและแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้นครบถ้วน จึงเป็นค่าพิพากษาที่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง แล้ว อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการสุดท้ายว่าค่าพิพากษาของศาลแรงงานกลางในส่วนของโจทก์ที่ 11 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยอุทธรณ์ว่าโจทก์ที่ 119 ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2555 แต่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวอภิรดี บุตรของโจทก์ที่ 119 เข้าเป็นคู่ความแทนหลังจากสืบพยานโจทก์และจำเลยเสร็จสิ้นแล้ว เป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 42, 43 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ที่บัญญัติให้ศาลต้องเลื่อนการนั่งพิจารณาคดีไปจนกว่าทายาทของผู้มรณะจะเข้ามาเป็นคู่ความแทน เห็นว่า ในการดำเนินคดีของโจทก์ที่ 119 ได้มอบอำนาจให้นางสาวอภิรดี บุตรเป็นผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีแทนตนมาตั้งแต่เริ่มต้นคดี ต่อมาเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2555 ในระหว่างการพิจารณาของศาลแรงงานกลางโจทก์ที่ 119 ถึงแก่ความตายในวันที่ 28 มิถุนายน 2555 ทนายความโจทก์ที่ 119 จึงยื่นคำร้องขอให้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวอภิรดีเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 ในวันเดียวกันนั้น ศาลแรงงานกลางได้ทำการสืบพยานจำเลยไปโดยไม่ได้มีคำสั่งใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ในวันที่ 2 กรกฎาคม 2555 ทนายความจำเลยยื่นคำคัดค้านการที่นางสาวอภิรดีจะเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 โดยอ้างเหตุในการคัดค้านแต่เพียงว่าทนายความโจทก์ไม่มีอำนาจยื่นคำร้องและไม่รับรองความเป็นทายาทของนางสาวอภิรดี จากนั้นในวันที่ 3 และวันที่ 4 กรกฎาคม 2555 ศาลแรงงานกลางได้ทำการสืบพยานโจทก์โดยทนายความจำเลยเข้าทำหน้าที่แทนจำเลยตามปกติ และศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวอภิรดีเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 ได้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 2555 ในวันเดียวกันทนายความจำเลยยื่นคำร้องคัดค้านว่าศาลแรงงานกลางดำเนินการสอบสวนพิจารณาไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 42 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 จากที่ได้ความ

ดังกล่าวแสดงว่าจำเลยได้ทราบถึงการที่นางสาวอภิตีขอเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 ผู้มีระยะมาตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน 2555 ซึ่งในวันดังกล่าวก็มีการสืบพยานจำเลยไปตามปกติ ภายหลังจากวันนั้นจำเลยก็คัดค้านการเข้าเป็นคู่ความแทนผู้มีระยะอ้างเหตุว่าทนายความโจทก์ที่ 119 ไม่มีอำนาจและไม่รับรองความเป็นทนายทของนางสาวอภิตีโดยไม่ได้อ้างเหตุแห่งการที่ศาลแรงงานกลางสืบพยานจำเลยโดยไม่ได้เลื่อนการนั่งพิจารณาคดีออกไปว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือผิดระเบียบประการใด ทั้งหลังจากวันนั้นศาลแรงงานกลางทำการสืบพยานโจทก์ต่อไปอีก 2 นัด ทนายความจำเลยก็ยังคงทำหน้าที่แทนจำเลยในวันนัดดังกล่าวโดยไม่ได้คัดค้าน จนกระทั่งศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวอภิตีเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ที่ 119 จึงยื่นคำร้องคัดค้านการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลแรงงานกลาง การที่ทนายความจำเลยทราบถึงกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบของศาลแรงงานกลางแล้วยังคงดำเนินในหน้าที่ของตนต่อไป เท่ากับจำเลยได้ให้สัตยาบันแก่การผิดระเบียบนั้นแล้ว จำเลยจึงยกกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบของศาลแรงงานกลางดังกล่าวมาเป็นเหตุอ้างว่าคำพิพากษาของศาลแรงงานกลางในส่วนของโจทก์ที่ 119 ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในส่วนดอกเบี้ยของเงินที่ได้รับจากการปรับอัตราค่าจ้างนั้น เมื่อปรากฏว่าเงินที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิที่จะได้รับเป็นเงินที่จำเลยมีหน้าที่จะต้องจ่ายเนื่องมาจากการปรับอัตราค่าจ้างตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยปริยาย เงินนั้นจึงยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้างมิใช่ค่าจ้างที่จะมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ 15 ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง คงเป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดได้ร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง เท่านั้น ในส่วนของวันผิดนัดอันเป็นวันเริ่มต้นที่จำเลยจะต้องเสียดอกเบี้ยให้แก่โจทก์แต่ละคนนั้น เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าโจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระเงินที่ได้รับจากการปรับอัตราค่าจ้างและเงินบำเหน็จส่วนที่จำเลยจ่ายขาดไปในวันใด จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดนับแต่วันฟ้องของโจทก์แต่ละคนเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยในต้นเงินค่าจ้างอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิ และให้จ่ายดอกเบี้ยในต้นเงินบำเหน็จนับแต่วันที่จำเลยจ่ายบำเหน็จให้แก่โจทก์แต่ละคนไม่ครบเป็นต้นไป จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ศาลฎีกาก็มีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 54 ถึงที่ 83 ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 และครั้งที่ 2 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 ตุลาคม 2548 จนถึงวันที่ 6 กรกฎาคม 2549 ปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ 139 และที่ 140 ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 1 ที่มีผลบังคับวันที่ 1 เมษายน 2547 จนถึงวันที่ 1 มีนาคม 2549 สำหรับการปรับอัตราค่าจ้างและจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ที่ลาออกจากการเป็นลูกจ้างขององค์การค่าของจำเลยให้ปรับและจ่ายถึงวันสุดท้ายที่โจทก์แต่ละคนมีสภาพการเป็นลูกจ้างอยู่ โดยให้จำเลยเสียดอกเบี้ยในส่วนของเงินที่โจทก์แต่ละคนมีสิทธิได้รับจากการปรับอัตราค่าจ้างในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องของโจทก์แต่ละคน และเสียดอกเบี้ยในส่วนของเงินบำเหน็จส่วนที่จำเลยจ่ายขาดไปในวันฟ้องของโจทก์แต่ละคนเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 22 โจทก์ที่ 129 และที่ 136 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

พงษ์เทพ ศิริพงศ์ติกานนท์ · ชัยวัฒน์ เวียงธีรวัฒน์ · พิทยา บุญชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/20513-20657/2555>